

01 **ΠΟΛΙΤΙΚΗ****Στήλη...
άλατος**

■ της **Λόλας Σκαλτσά**

Big deal

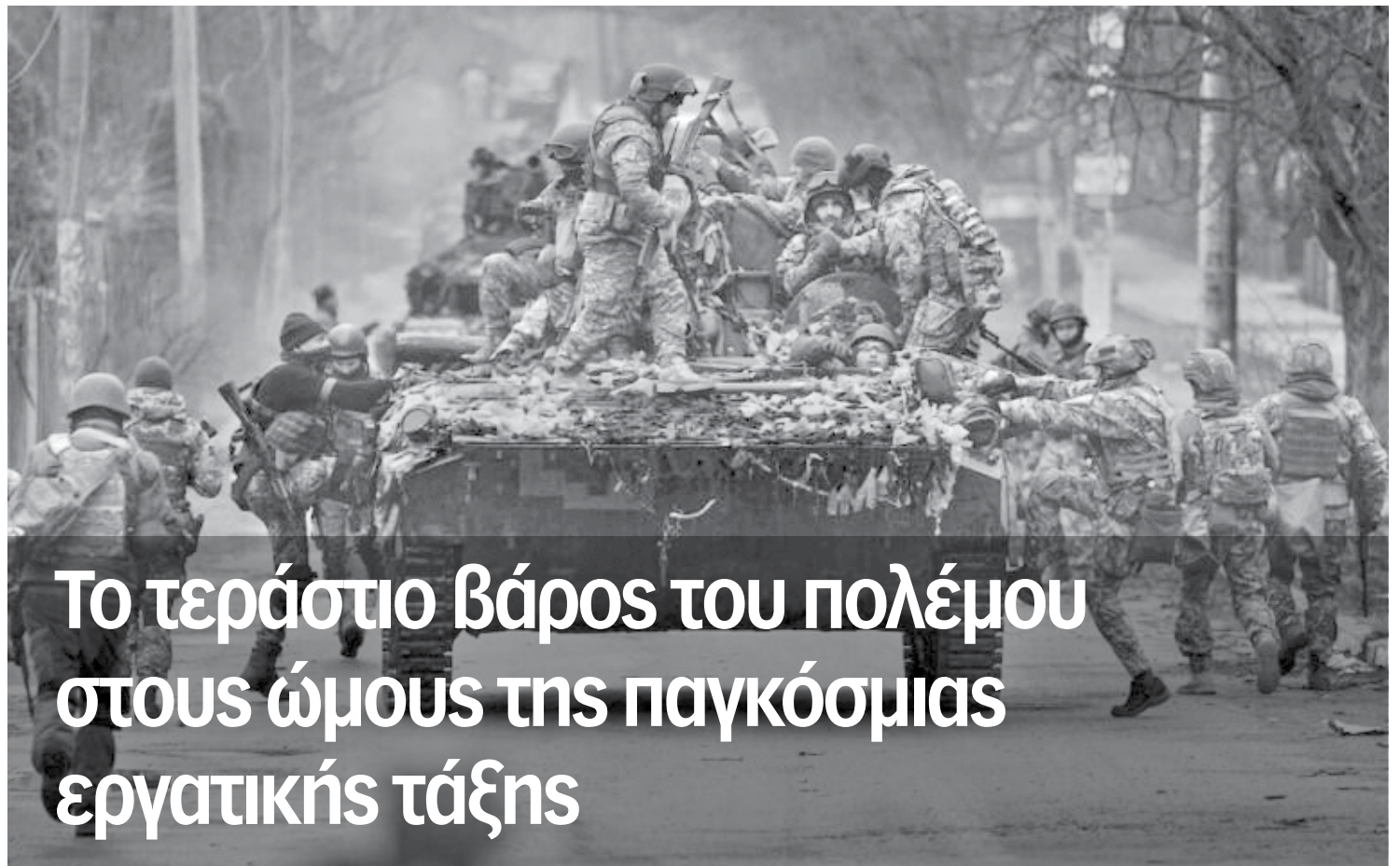
Γα απορρίμματα αποτελούσαν και συνεχίζουν να αποτελούν μια τεράστια μπίτζνα που, δυστυχώς, οι μόνοι που ωφελούνται από απ' αυτήν είναι οι (συγκεκριμένοι) εργολάβοι. Η Περιφέρεια, έρμαιο της κυβέρνησης και των deals που γίνονται από επιτηδείς και επιχειρηματίες, ήδη βρίσκεται μπροστά σε μια ακόμα μεγάλη απάτη.

Στις δύο πρώτες αποφάσεις της ΕΕ του ΕΔΣΝΑ (Ειδικός Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής) για το νέο Περιφερειακό Σχεδιασμό Διαχείρισης Αποβλήτων (31/5/21 και 21/11/21) υπήρχε η εξής διατύπωση: «Για τον ΧΥΤΑ Φυλής υλοποιείται έργο για τη μεταβατική διαχείριση, το οποίο περιλαμβάνει κατασκευή νέων κυττάρων υγειονομικής ταφής χωρητικότητας τουλάχιστον 4.000.000 κ.μ. και την υλοποίηση μεταβατικών υποδομών για την διαχείριση ποσότητας 20.000 τόνων ΑΣΑ ανά έτος».

Όμως, στις 19/4/22, η συγκεκριμένη διατύπωση επαναπροσδιορίστηκε: «Για τον ΧΥΤΑ Φυλής υλοποιείται έργο για τη μεταβατική διαχείριση, το οποίο περιλαμβάνει κατασκευή νέων κυττάρων υγειονομικής ταφής χωρητικότητας τουλάχιστον 4.000.000 κ.μ. με δικαίωμα προαίρεσης για επιπλέον 4.000.000 κ.μ. και την υλοποίηση μεταβατικών υποδομών για την διαχείριση ποσότητας 20.000 τόνων ΑΣΑ ανά έτος». Δηλαδή, επιπλέον 4.000.000 κ.μ. σκουπιδιών, στη λούφρα...

Η σωστή διαχείριση των σκουπιδιών θα μπορούσε να αποφέρει κέρδος στους δήμους και αυτό έχει αποδειχθεί από εμπειρισταμένες μελέτες τις οποίες, βεβαίως, και οι δήμοι αλλά και η Περιφέρεια γνωρίζουν. Γνωρίζουν, αλλά τα εργολαβικά συμφέροντα είναι εκείνα που καθορίζουν τις κινήσεις τους και λυμνάζονται τον ΕΔΣΝΑ, μόνιμως.

Η ανάδοχη κοινοπραξία ΗΛΕΚΤΩΡ στην οποία έχουν ανατεθεί όλες οι εργασίες, είναι ο μοναδικός πολύ-κερδοσιμμένος στην υπόθεση, έχοντας αναλάβει νέους ΧΥΤΑ, μονάδα βιοαερίου, μονάδα στραγγισμάτων, αποτεφρωτήρα κ.λπ. Η καύση των σκουπιδιών αποτελεί επιδείνωση στο ήδη επιβαρυνόμενο περιβάλλον καθώς και ιδιαίτερα κοστοβόρα μέθοδος. Οι κυβερνήσεις, παρά τη ρητορική τους, όχι μόνο δεν προωθούν την ανακύκλωση και τη βιώσιμη ανάπτυξη, αντιθέτως κάνουν πιο πλούσιους τους παράγοντες και σπόνσορές τους.

Το τεράστιο βάρος του πολέμου στους ώμους της παγκόσμιας εργατικής τάξης

■ του **Κώστα Δημητριάδη**

Το πρώτο πράγμα που γίνεται φανερό από την εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία είναι ότι πρόκειται για κομβικό μεν αλλά κάθε άλλο παρά μοναδικό θέατρο μιας διαρκώς διευρυνόμενης σύγκρουσης ανάμεσα σε κοσμοκρατορικά μπλόκ (ΗΠΑ / Δύση, Ρωσία, Κίνα) που ανταγωνίζονται μεταξύ τους σε παγκόσμια κλίμακα. Ήδη ο πόλεμος πάει να απλωθεί στο χώρο, και παρατείνεται χρονικά. Μέσα στο τελευταίο μόνο δεκαήμερο και μιλώντας μόνο για τις πλιό ορατές πλευρές αυτής της σύγκρουσης έχουμε. Την εμπλοκή όλο και περισσότερων ευρωπαϊκών δυνάμεων στον εξοπλισμό της Ουκρανίας με βαρέα όπλα, τις επιταχυνόμενες κινήσεις για την ένταξη Φινλανδίας και Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, τις κλιμακούμενες απειλές της Ρωσίας με αναφορές και σε στρατηγικά / πυρηνικά όπλα και αύξηση της πιθανότητας ανοίγματος νέου μετώπου στην Υπερδνειστερία. Νέα διαρκώς οξύτερα επεισόδια «του πολέμου των υδρογονανθράκων» ανάμεσα σε Ευρώπη / Δύση και Ρωσία. Μιαν εντυπωσιακή πύκνωση των κινήσεων από πλευράς Κίνας. Συμφωνία για κινεζική παρουσία στα νησιά Σολομόντα και τις αντιδράσεις της Αυστραλίας, κινεζικές δηλώσεις σε ασυνήθιστα υψηλούς «προειδοποιητικούς» τόνους προς την Ευρώπη - για να μείνουμε στα πιο χτυπητά.

Ο χαρακτήρας της εποχής πολέμων που έχει ανοίξει

Η γεωπολιτική διάσταση της σύγκρουσης πάει να κρύψει μια κρίσιμη αλήθεια. Ότι

όλοι οι εμπλεκόμενοι μεγάλοι κρατικοί δρώντες, με πρώτες τις συγκρούμενες κοσμοκρατορικές δυνάμεις, είναι παραλλαγές - προσωποποιήσεις της κοινωνικής σχέσης «κεφάλαιο». Κανένας «παίκτης» δεν αποτελεί παράδειγμα μιας λογικής «πέραν των δρόμων του κεφαλαίου». Οι ιθύνουσες τάξεις τους λειτουργούν με τις ίδιες μεθόδους καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και με τις ανάλογο περιεχομένου αξιώσεις κατίσχυσης επί των πιο αδύνατων. Που ορίζονται από τους αδυσώπητους ανταγωνισμούς του κόσμου του κεφαλαίου μέσα στο πλαίσιο ενός παγκόσμιου συστήματος που δεν αντιμετωπίζει την υπολογίσιμη αμφισβήτηση του καπιταλιστικού του χαρακτήρα. Και στο ίδιο αυτό πλαίσιο δεν παύουν να αναπαράγουν τους κλασικούς και ιστορικά γνώριμους, μεγαλοκρατικούς τους εθνικισμούς, ο καθείς με τα δικά του «χρώματα» και αντλώντας από τις δικές του «παραδόσεις».

Δεν κρίνουμε τόσο αναγκαίο να επανέλθουμε για άλλη μια φορά σ' αυτό το σημείωμα, στα όσα αφορούν τις ληστρικές καπιταλιστικές-ιμπεριαλιστικές λογικές της «Δύσης» και τις πρωτοβουλίες της, ως του ισχυρότερου κέντρου, που έχουν ωθήσει τα πράγματα στη σημερινή κλιμακούμενη σύγκρουση. Αυτά είναι αρκετά γνωστά και σε σημαντικό βαθμό βιωμένα από μια χώρα σαν τη δική μας. Στην παρούσα φάση γίνεται αναγκαίο προκειμένου να κατανοήσουμε τον χαρακτήρα της εποχής πολεμικών συγκρούσεων που έχει ανοίξει, το να δούμε ότι και οι ανερχόμενες κοσμοκρατορικές δυνάμεις (Ρωσία,

Κίνα), με τους σχεδιασμούς των ηγετικών τους τάξεων, κινούνται επιταχυνόμενα στις κλασικές ράγιες των επιθετικών μεγαλοκρατικών πρακτικών. Και ότι και οι δικές τους, άλλοτε πλιό απροκάλυπτες και άλλοτε πλιό συγκαλυμμένες μορφές γεωπολιτικής αρπαγής και τα κύματα καπιταλιστικής συσσώρευσης / επέκτασης (καταστροφισμού και επανασυσσώρευσης κεφαλαίου) προσθέτουν δεινά για τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο, για τους λαούς και τις μικρότερες χώρες.

Γιατί είναι κρίσιμη αυτή η ανάγκη; Διότι στις συνειδήσεις των δυνάμεων που προσβλέπουν σε μια προοπτική κοινωνικής απελευθέρωσης στη χώρα μας, έχει αξιόλογη πέραση το παγιδευτικό σχήμα: ο εχθρός (Ρωσία και σ' ένα δεύτερο επίπεδο η Κίνα) του κύριου εχθρού μου (ΝΑΤΟ - Δύση) λειτουργεί «αναγκαστικά» υπέρ μου και ποντάρω στο να νικήσει. Στάση που φθείρει κριτήρια και συνειδήσεις και καταλήγει να σέρνεται τελικά πίσω από την δήθεν «αναγκαιότητα» της κάθε κυνικής μεγαλοκρατικής λογικής. Είναι ζωτική, άμεση ανάγκη να αναπτύξουμε μια κριτική στάση απέναντι σ' αυτή τη λογική. Και οι 3 κοσμοκρατορικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) ακροβολίζονται και ετοιμάζονται για μια γενικευμένη, παρατεταμένη σύγκρουση και για έναν παγκόσμιο αναταστικό ισχύος και επιρροής. Οι ρωσικές επιδιώξεις που βρίσκονται στο κέντρο της επικαιρότητας είναι προφανώς εντελώς άλλης τάξης από τα περί απελευθέρωσης και προστασίας των ρωσόφωνων πληθυσμών της Ουκρανίας.